

OP DE KACHEL

„Jantje,
Niet aan de kachel met 't handje,
Dan ben je vuil, eer je 't weet.”
Jan denkt: „Ik wil 't toch niet laten.
Ik laat mijn moeder maar praten.
't Kachelkje is immers niet heet.”

„Jantje,
Niet aan de kachel met 't handje,
Wil je daar wel eens vandaan?”
„Ja, moe.” Maar Jan denkt: „Nog even,
Vuil? Kom, het zou ook wat geven.
't Kachelkje is immers niet aan.”

„Jantje,
O, wat ben jij toch een klantje.
Wacht maar, nou geeft moe je straf.
Kom, vent, Ja, zet maar een lipje.
Een... twee... daar ga je. Een wipje...
Ja, kom er nu maar eens af.

Jantje,
Nee, schuif nou niet naar het randje,
Dan val je er af, eer je 't weet.
Mag jij je moeder wel plagen?
Kom, wat begin je te klagen.
't Kachelkje is immers niet heet.

Jantje,
Blijf maar op 't kachelkje, klantje.
Och, doen je beentjes je zeer?
Nou, wil ons Jantje dan zoet zijn?
Ja? Dan zal moeder weer goed zijn.
Kom maar, en doe het nooit weer.”

P. KEUNING.

